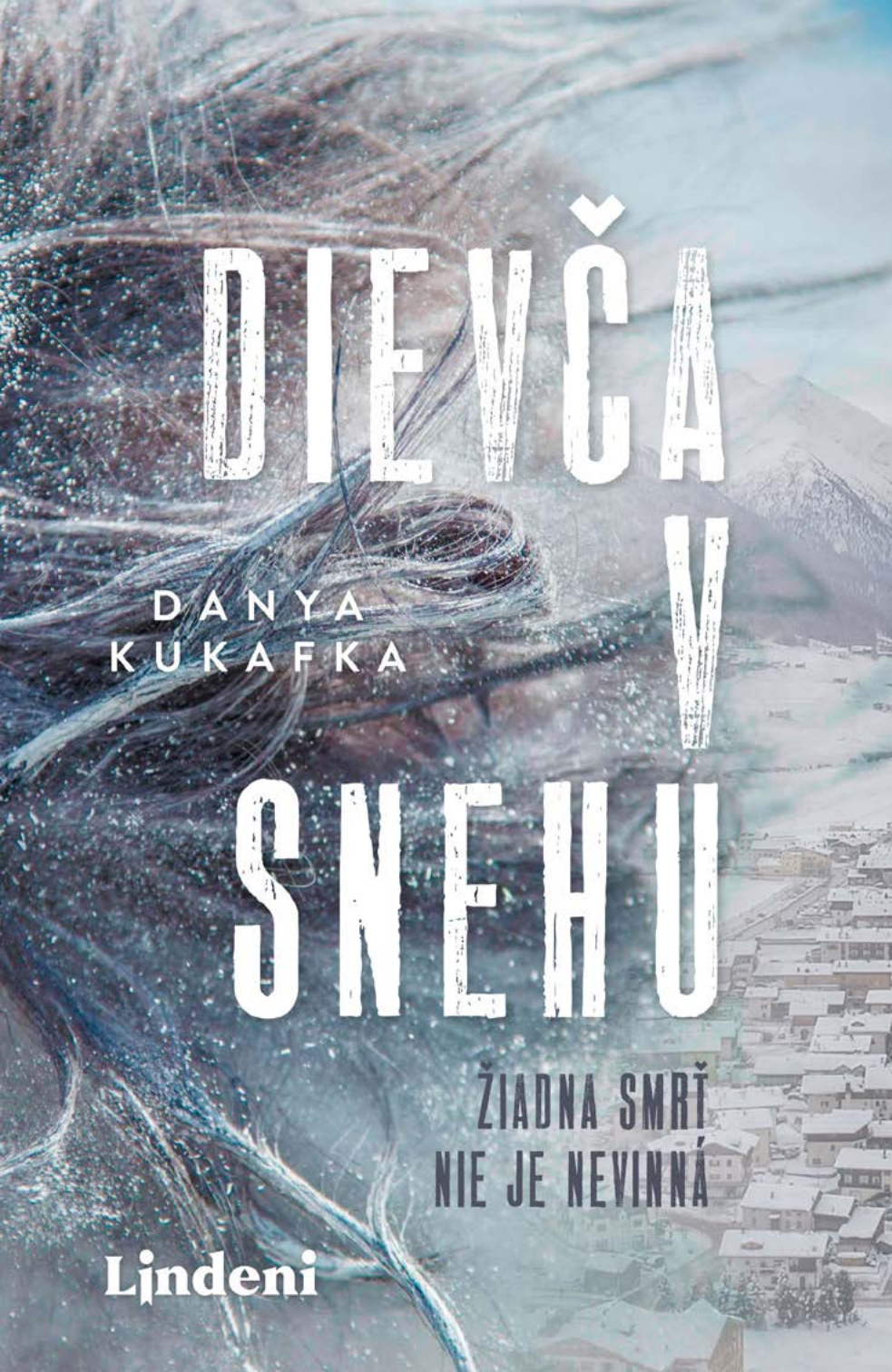

DIEVČA V SNEHU

DANYA
KUKAFKA

ŽIADNA SMŤ
NIE JE NEVINNÁ

Ljndeni

Dievča v snehu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Danya Kukafka

Dievča v snehu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**DIEVČA
V
SNEHU**

DIEVČA

**DANYA
KUKAFKA**

V

SNEHU

Ljndeni

**PRELOŽILA
ALENA REDLINGEROVÁ**

Copyright © 2017 by Danya Kukafka

All rights reserved

Translation © Alena Redlingerová, 2018

Cover design © marchello74 (Shutterstock), © Abdiel Ibarra (Unsplash)

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0624-7

ISBN e-knihy 978-80-566-0699-5 (1. zverejnenie, 2018)

Doris Kukafkovej

Prvý deň

STREDA

16. FEBRUÁRA 2005

Cameron

Keď Cameronovi povedali, že Lucinda Hayesová je mŕtva, myslel na jej lopatky, čo rámovali nahú chrbticu ako pár nehybných pľúc.

Zvolali školské zhromaždenie.

Učitelia postávali pri zadnej stene telocvične, pozerali na hodinky, natáhovali krky. Cameron sedel vedľa Ronnieho v hornom rohu tribúny. Ohrýzal si nechty a sledoval, ako sa ostatní mrvia na svojich miestach. Kožtička okolo nechta na malíčku ľavej ruky, už aj tak dosť popraskaná a vysušená, začala krváčať.

„Nevieš, prečo sme tu?“ spýtal sa Ronnie. Ráno si nikdy nečistil zuby. Okolo kútikov úst mal vyrážky s plnými bielymi hlavičkami. Cameron sa odtiahol.

Riaditeľ Barnes stál pri rečníckom pulte na stredovej čiare a naprával si sako. Prváci robili bubliny zo žuvačiek, smiali sa v malých skupinkách, nadhadzovali batohy na chrbtoch, vŕzgali podrážkami farebných tenisiek po dlážke.

„Počujete ma všetci?“ spýtal sa riaditeľ, držiac sa oboma rukami rečníckeho pultu. Utriel si rukávom pot z čela a pevne zažmúril oči.

„Jeffersonovu strednú postihla tragédia,“ spustil. „Včera v noci sme boli nútení rozlúčiť sa s jednou z našich najnadanejších študentiek. S ľútosťou vám musím oznámiť, že zomrela vaša spolužiačka Lucinda Hayesová.“

Mikrofón zvrieskol, zapraskal.

Práve tú chvíľu si Cameron v nasledujúcich dňoch vybavoval ako moment, keď stratil Lucindu. Bzučanie stropných žiaroviek rytmicky dotváralo šepot, ktorý sa ozýval zo všetkých strán. Keby sa tá chvíľa premenila na pieseň, pomyslel si Cameron, bola by veľmi tichá – jedna z tých, čo ťa utopí vo vlastnej hrudi. Úchvatná a nežná. Klesala, trieštila sa, Cameron cítil iba váhu jej melódie, bola to zdrvivúca a zároveň krehká pieseň.

„Doriti,“ zašepkal Ronnie. Pieseň rástla a rástla a rástla, plynulý prúd.

Cameronovi trvalo ešte šesť sekúnd, kým si všimol, že nikto nemá tvár.

Naklonil sa cez zábradlie na okraji tribúny a vyvracal sa.

Včera v noci:

Mandľové oči zahľadené na trávnik. Ružová dlaň na okne Lucin-
dinej izby. Nad hlavou oblaky, blížili sa rýchlo, na polnočný semiš sa
stlala sivá hmľa.

„Zdravotníčka vravela, že si vracal,“ povedala mama, keď poňho prišla
neskôr popoludní. Cameron šúchal nohami po koberčeku na dlážke
minivanu, zhŕňal rozlámané keksy a omrvinky do malých kopčekov.
Mama sa napila kávy z cestovného hrnčeka.

Keď opadla prvá vlna šoku, všetci sa zhromaždili pred telocvičňou
a špekulovali. Bejzbalisti tvrdili, že bola znásilnená. Lúzerky tvrdili,

že sa zabila sama. Ronnie s nimi súhlasil. *Mohla to byť samovražda, nemyslíš? Večne si čosi písala do denníka. Stavím sa, že nechala list. Dokelu, človeče, ogrcal si mi topánku.*

„Cameron,“ skúsila mama znova, o tri ulice ďalej. Použila svoj súcitný hlas. Cameron ho neznášal – vyvierať jej z hrdla v sladkastých pramienkoch. Nerád si predstavoval svoj smútok v nej. Mama si ho nezaslúžila.

„Viem, je to ťažké. Také veci by sa v tvojom veku nemali stávať – najmä nie dievčatám ako Lucinda.“

„Prestaň, mama.“

Cameron sa oprel čelom o zamrznuté okno. Ktovie, či je odtlačok čela to isté ako odtlačok prsta, napadlo mu. Asi sa podľa neho nedá zistiť totožnosť, lebo ľudské čelá nie sú až také rozdielne, ak sa na odtlačok nepozeráte mikroskopom, a kto už si na to urobí čas?

Zaujímal ho, aké to je, pobožkať niekoho cez sklo. Cameron raz videl film o chlapíkovi, ktorý pobožkal manželku cez sklo vo väzenskej návštevnnej miestnosti, a rozmýšľal, či sa ten muž cítil ako pri skutočnom bozku. Pri bozkávaní ide skôr o úmysel ako o samotný akt, vravel si, nezáleží na tom, či sliny skončia na skle alebo sa zmiešajú s inými slinami.

Keďže myslel na pery, myslel na Lucindu Hayesovú a nenávidel sa za to, lebo Lucinda Hayesová bola mŕtva.

Len čo prišli domov, mama ho posadila na gauč. Zapla televízor. *Prídeš na iné myšlienky.* Preliala kuraciu polievku s rezancami z plechovky do misky, hukot mikrovlnky prehlušil hlas, čo čítal správy.

„Dnes ráno sa v severnom Colorade stala tragédia, na ihrisku základnej školy našli telo pätnásťročného dievčaťa. Obet identifikovali ako Lucindu Hayesovú, študentku prvého ročníka na Jeffersonovej strednej. Zamestnanec školy, ktorý telo objavil, hrozný nález nekomentoval. Vyšetrovanie pokračuje pod vedením poručíka Timothyho Gonzalesa z broomsvillského policajného oddelenia. Polícia prosí občanov, aby ohlásili akékoľvek podozrivé správanie.“

V rohu obrazovky sa usmievala Lucindina fotka z ôsmej triedy s plochou, rozpixelovanou tvárou. Cameronovi vypadol diaľkový ovládač z ruky na konferenčný stolík – kryt sa uvoľnil, tri batérie AAA sa hlučne kotúľali po doske, až dopadli na koberec.

„Cameron?“ zavolała z kuchyne mama.

Poznal park pri základnej škole na konci slepej ulice, v polovici cesty medzi ich a Lucindiným domom.

Odtackal sa po chodbe do svojej izby, aby unikol z maminho dosahu. Ani si nezasvietil – strhol plachtu z postele, zo skrýše pod matracom vytiahol skicár, uhly a plastickú gumu.

Výtrhával zo skicára stranu za stranou a rozložil ich do kruhu na dlážke. Chvilku trvalo, kým oči privykli tme, potom bola všade okolo neho Lucinda Hayesová.

Na väčšine kresieb vyzerala šťastná. Na väčšine kresieb svietilo slnko, jednu stranu tváre mala svetlejšiu ako druhú. Ľavú, zakaždým ľavú. Na väčšine kresieb sa zoširoka usmievala – nie ako na fotke z ročenky, tam ju fotograf zachytil, skôr než sa stala sama sebou.

Nebolo ťažké nakresliť Lucindinu tvár spamäti. Výrazné, žiarivé líčne kosti. Drobné ryhy okolo úst jej dodávali výraz nesilenej spokojnosti. Mihalnica mala husté a vykrútené, a aj keď jej Cameron zmenil tvar očí alebo ich zasadil príliš hlboko pod líniu obočia, každý hneď vedel, že je to Lucinda. Na väčšine kresieb mala otvorené smejúce sa ústa, takže bolo vidieť medzierku medzi dvoma prednými zubami. Cameron miloval tú medzierku. Vyzliekala Lucindu zo šiat.

Cameron sa uprene zahľadel na svoje kolená. Nevládal sa ďalej pozerať na Lucindu, chýbalo mu to najdôležitejšie. Ako pri behu vyhadzovala nohy, po toľkých rokoch baletu. Ako sa jej vpredu skučerali vlasy, keď šla v horúčave zo školy domov. Ako doma sedávala pri kuchynskom stole, počúvala hudbu z lesklého ružového prehrávača MP3 a bubnovala po mramorovej doske nechtami nalakovanými na bielo. Vždy si predstavoval, že počúva oldies, zdalo sa mu, že sa k nej hodia. Starý rokenrol *Little Bitty Pretty One*. Cameronovi chýbal

spôsob, ktorým v triede žmúрила na tabuľu, záhyby v kútikoch očí ako plastové žalúzie, ktoré otvárala, aby pustila dnu slnko.

Nedokázal sa pozerieť na Lucindu, lebo bola mŕtva a jemu zostali iba zbytočnosti – rozmazaná uhľová dúhovka. Príliš tenký, narýchlo nakreslený malíček.

„Božemôj, Cam,“ zašepkala mama od dverí. „Božemôj.“

Rukami sa opierala o rám dverí, akoby mala čochvíľa odpadnúť, a zízala na kruh kresieb. Mala na sebe ružový pásikavý sveter, falošný a smutný, Cameron ju túžil objasť, aby už nevyzerala tak staro. Mamine ruky zvierajúce rám dverí mu pripomenuli časy, keď bol malý a mama baletila v pivnici. Namiesto tyče používala špinavú podokenicu a Mozartovu hudbu si púšťala z kazetového magnetofónu. *A raz a dva a tri a štyri. Jeté, jeté, pas de bourrée*, šepkala si. Cameron ju pozoroval spoza zábradlia na schodoch do pivnice. Nikdy nenarovnala starý chrbát, nikdy nevystrela staré chodidlá, vyzerala ako vták s polámanými kosťami. Bývalo mu smutno, keď tancovala, taká krehká, plná citov, šťastná aj rozpadnutá na kúsky. Vždy si myslel, že mama je sama sebou, len keď tancuje.

Cameron chcel povedať, že je mu to všetko ľúto. No nemohol, keď videl, ako mama zhrozene hľadá na jeho zbierku kresieb Lucindy.

Znova si položil hlavu na kolena a nechal ju tam, až kým nemal istotu, že mama odišla.

Na čo Cameron nemohol myslieť:

1. Na zbraň kalibru .22 v zamknutej schránke pod maminou posteľou.

Gándhího zastrelili Berettou M1934 – tri guľky do hrude. Lincoln schytil guľku z pištole kalibru .44. Martina Luthera Kinga zabil výstrel z poľovnickej pušky kalibru .30-06 a Johna

Lennona zavraždili pištoľou kalibru .38. Jediná slávna osobnosť, na ktorú strieľali zo zbrane kalibru .22 pri neúspešnom pokuse o atentát, bol Ronald Reagan. Cameronovi odľahlo, lebo keby on alebo mama z tej zbrane vystrelili, šanca, že by niekoho zabili, bola oveľa menšia, než keby mama mala, povedzme, deväťmili-metrovú.

2. Na doktora MacDougalla.

Doktor Duncan MacDougall v roku 1907 tvrdil, že ľudská duša váži dvadsaťjeden gramov. Cameron o tom čítal pred niekoľkými rokmi, keď zomrela stará mama Mary. Vypočítal si, kde vtedy bol: v kuchyni, umýval tanier so zvyškami zaschnutých makarónov. V jednej chvíli bolo na zemi fungujúce telo a odrazu nebolo – netreba ho odrátať? Po smrti starej mamy Mary váži-la Zem o dvadsaťjeden gramov menej a Cameron umýval tanier. Nič sa nezdalo ľahšie.

Cameron sa snažil vypočítať, kde presne bol včera v noci, keď Lucinda zomrela na ihrisku. Nemal ani potuchy; ako keď sa človek pokúša rozpomenúť, čo mal na raňajky, a hoci hľadá pravdu, v skutočnosti ju len zatláča hlbšie – mohli to byť lievance alebo pizza alebo hoci aj jedlo s piatimi chodmi – myslí na to tak usilovne, že už nič nevie.

3. Na Kolkol. Tam je teraz Lucinda, stojí pred modrými dverami a čuduje sa, na akom pokojnom mieste sa ocitla.

4. Na pásiky priesvitných chlpkov na Lucindiných lýtkach, čo vynechala pri holení.

Predtým ako poňho popoludní prišla mama, Cameron a Ronnie kráčali po chodbe na hodinu histórie. Ronnie mal na sebe to isté už od minulého štvrtka: tmavozelené tepláky, biele tričko so žltými škvrnami pod pazuchami, priveľkú čiernu lyžiarsku bundu s rozopnutým

zipsom. Trčala mu z nej hlava, kartónová škatuľa balansujúca na krku tenkom ako ceruzka číslo 2.

„Človeče,“ ozval sa Ronnie. „To vyzerá vážne.“

Na konci chodby sa motali policajti. Z diaľky vyzerali ako mravce.

Cameron mal pred mesiacom pätnásť, ale nemohol ísť na vodičský kurz. Nikdy sa nenaučí šoférovať. Nechcel, aby ho niektorý z policajtov odtiahol nabok a nútil ho pozrieť sa mu do očí. *Hej*, povedal by, *nie si ty syn Leeho Whitleyho?*

Lenže Cameron sa na otca podobal. Obaja boli šlachovití, pri chôdzi hompálali dlhými rukami. Mali rovnaké svetlohnedé vlasy. (Cameron si ich nechal narásť, lebo ocko mal vlasy ostrihané na ježka.) Špicatý nos, bledá pleť, orieškovohnedé oči. Úzke plecia – Cameron ich skrýval pod vrecovitými mikinami s kapucňou. Kolená smerujúce dovnútra v tvare V. Chodidlá obrátené špičkami k sebe.

Ludia hovorievali, že Cameron a ocko majú rovnaký smiech, ale Cameron na to nerád spomínal.

Ronnie cestou do triedy nezatvoril ústa, Cameron si ho nevšímal. Ronnie Weinberg bol jeho najlepší a jediný kamarát, ani jeden z nich totiž nevedel, čo povedať a najmä kedy. Ronnie bol otravný, Cameron tichý, nikto sa s nimi nerozprával.

Lucindina najlepšia kamarátka Beth DeCasiová už dávno vyhlásila, že Ronnie smrdí a Cameron je divný. Ľudia jej zvyčajne verili. Beth raz povedala jeho obľúbenému učiteľovi pánu O., že Cameron je presne ten typ chalana, ktorý pokojne prinesie do školy zbraň. Nielenže z toho boli problémy – rozhovory s psychológom, mame volali zo školy, učitelia mali mimoriadnu poradu –, ale Camerona štyri mesiace prenasledovala rovnaká nočná mora. Snívало sa mu, že prišiel do školy so zbraňou a všetkých postrieľal, aj keď nechcel. To však nebolo najhoršie. V tom sne musel prežiť zvyšok života s vedomím, že rodiny obetí stále smútia za svojimi deťmi. Mama mala vtedy veľa stretnutí s výchovným poradcom, zakaždým prišla domov rozčúlená a nahnevaná. *Nepodložené a neprofesionálne*, vravela. Uvarila Cameronovi čaj

a ubezpečila ho, že by také čosi nikdy neurobil a okrem toho, dodala, je fyzicky nemožné náhodne vystrieľať školu plnú ľudí.

Cameron na to ešte občas myslel. Niežeby chcel niekoho zastreliť, len mal pocit, akoby mu v žilách koloval jed.

Teraz šla Beth DeCasiová pred ním, zavesená do Kaylee Walkerovej a Any Sanchezovej. Bola vo fialovom, v Lucindinej obľúbenej farbe. Cameron si spomenul na Lucindin denník vo fialovom semišovom obale s bielou gumičkou, aby sa neotváral. Dievčatá plakali, plecica nahrbené, v rukách žmolili papierové vreckovky.

Lucinda zvyčajne odchádzala z domu medzi 7.07 a 7.18. Jej otec občas nešiel do svojej právnickej firmy a vtedy ju brával na raňajky do Zlatého vajca, nestávalo sa to často, ani nie raz za mesiac, ale Cameron vždy rátal aj s takou možnosťou. Teraz mu napadlo, keď Lucindine priateľky plakali pred vitrínami s vystavenými trofejami, že toto ráno bolo iné, hoci o tom nevedel – Lucinda nešla po ulici pred ním ani za ním. Nevyčistila si zuby nad umývadlom v kúpeľni, nezjedla croissant, nenakričala na mamu, neobliekla si žltú páperovú bundu.

Cameron úprimne ľutoval Beth, Kaylee a Anu, aj keď si nemyslel, že niekto má právo byť smutnejší ako ostatní. Zomrelo dievča, krásne dievča, bola to tragédia. Okrem toho, niektoré druhy lásky sú tichšie ako iné.

„Určite ju zabil nejaký chorý hajzel,“ povedal Ronnie, keď si sadali v triede. „Možno ju zaškrtil alebo čo. Všetci hovoria o jej bývalom frajerovi, o tom futbalistovi Zapovi. Hnusák jeden, asi to má rád drsné.“ Naznačil škrtenie.

Slečna Evansová pustila film o storočnej vojne a zhasla.

Cameron sa bál tmy. Nútila ho rozmýšľať aj nerozmýšľať. Raz si predstavil možnosti spojené s absolútnou tmou a boli to samé horory: mŕtvica v spánku s následným ochrnutím. Inokedy bol námešachný, šiel do kuchyne a otvoril zásuvku s nožmi na steaky. Všetliaké hrozné veci, akými si telo dokáže samo ublížiť. Krúžil okolo svojho

úbohého mozgu, až kým sa neunavil a nezaspal, alebo vytlačil sieťku proti hmyzu z okna a ušiel von. Ani jedno veľmi nepomáhalo.

„Prepáčte,“ ozval sa vo dverách drsný hlas. Cameronovi pripomenul otca. Cítil z neho tabak, kávu, hrdzavé reťaze. „Smieme sa porozprávať s vaším študentom?“

„Samozrejme,“ odpovedala slečna Evansová.

„Cameron Whitley!“ Policajtovu postavu rámovalo svetlo žiaroviek z chodby. „Pôjdeš s nami.“

Jade

Mám teóriu: šok sa predstiera ľahšie ako smútok. Šok je jednoduchšia emócia než smútok – podľa mňa ide o zveličenú verziu prekvapenia.

„Už poznáme podrobnosti,“ povie zástupca riaditeľa. Zatlieska a prejde k veci. „Obetou bola študentka prvého ročníka z našej školy Lucinda Hayesová. Prváci sú zhromaždení v telocvični, kde im pán riaditeľ oznamuje smutnú správu. Smútočná bohoslužba sa koná v piatok. Školský psychológ je vám k dispozícii v prednej kancelárii. Všetkým odporúčame, aby boli v strehu.“

Vypochoďuje z triedy, počuť šuchot jeho nohavíc.

Držím si koreň nosa. Vyzerám hlúpo, ale nie som sama. Polovica triedy sa tvári smutne – trápne smutne – a druhá polovica sa takmer teší z dramatickej situácie.

Predstavujem si, ako asi vyzerá šokovaný Zap, ale nemám odvahu obzrieť sa.

Zap má svojský spôsob sedenia. Opiera sa dozadu, kolená široko od seba, nohy a ruky si robia, čo chcú. Nie je to arogancia ani lenivosť. Je to zámer. Pohodlie. Zap sa oprie dozadu a jeho telo obsadí celý priestor, akoby stoličke prikázal, aby sa pod ním poskladala, a tá poslúchla.

Dnes sedí pod oknom v rozbitej lavici pre ľavákov, tri rady za mnou. Má na sebe červené tričko a menčestrové nohavice s dierami na kolenách. Sú mu krátke, za poslednú zimu ho vytiahlo o dvanásť centi-